

Drie maanden van nu of nooit

Goed ingeburgerde vreemdelingen hebben nu tijdelijk recht op regularisatie

- ▶ Duurzame lokale verankering tijdelijk voorwaarde voor regularisatie
- ▶ Infoavonden moeten zorgen dat zoveel mogelijk mensen krijgen waar ze recht op hebben
- ▶ Tijdelijke criteria zijn geen echte oplossing. Wat is het vervolg?

Jozefien VAN HUFFEL

„Regularisatie.” De blauwe pijltjes in de buurt van het administratief centrum in Gent ont-snappen aan de aandacht van de bezoekers van winkelcentrum en bibliotheek, maar voor sommigen wijzen ze de weg naar een van de belangrijkste momenten in het leven. Op 19 juli maakte de regering bekend dat vreemdelingen zouden worden geregulariseerd wegens hun „duurzame lokale verankering”. Het gaat om mensen die hier minstens vijf jaar wonen en ingeburgerd zijn, of hier twee jaar verblijven én bewijzen dat ze werken.

De pijltjes hangen er sinds 15 september, maar niet voor altijd: ze verwijzen naar een tijdelijk regularisatiegebouw. In tegenstelling tot andere criteria, die permanent werden aangepast of toegevoegd, geldt de duurzame lokale verankering slechts drie maand lang als voorwaarde. Het moment van je leven, maar ook een zaak van nu of nooit.

„We willen zoveel mogelijk mensen bereiken, zodat ze krijgen waar ze recht op hebben. Kerkwerk Multicultureel Samenleving (KMS) organiseert informatieavonden voor begeleiders van mensen zonder papieren, zowel professionelen als vrijwilligers”, vertelt Hilde Geraets, die speci-

Hilde Geraets: „We hopen op een solidaire samenleving die de boodschap mee verspreidt.” © Belga

aal voor deze periode aan de slag ging bij KMS. „Termijnen, arbeidscontracten, bewijsstukken – het is erg technisch. Er is ook al één avond gepland waar mensen zonder papieren zelf in groepjes informatie krijgen, en waar hun dossiers zullen bekeken.”

KMS hoopt echter dat de samenleving haar verantwoordelijkheid opneemt. „Misschien heeft u een poetsvrouw die baat kan hebben bij de maatregel, of zit er een jongentje zonder papieren bij je kinderen in de klas”, illustreert Geraets. „Een deel van de mensen zonder papieren heeft veel contact met hulpverleners of advocaten, en zij weten wel waar het om gaat en waar ze terecht kunnen. Maar daarnaast is er de meest kwetsbare groep, die veeleer geïsoleerd leeft. Hopelijk kijkt er veel volk samen met ons uit.”

Een man ijsbeert, een ticket in de hand, voor het loket vreemdelingenzaken, niet voor het tijdelijke regularisatiebureau. „Morgen misschien. Een organisatie

„Zonder structurele oplossing, zitten we over vijf jaar in dezelfde situatie”

is bezig met mijn papieren”, vertelt hij. De man is hier negen jaar, maar vindt de tijdelijke organisatie, met speciaal gebouw en een tent van wel twintig meter lang, overweldigend. „Gent is een voorbeeld. De stad zette veel personeel in en verschaft alle mogelijke informatie”, vertelt Geraets. „In sommige steden is het wel min-

der. Daar kregen omwonenden van de diensten bijvoorbeeld een brief met de belofte dat de politie massaal aanwezig zou zijn... Zo creëer je onnodig een onveiligheidsgevoel, want alles verloopt net heel gemoedelijk.”

Al jaren strijden organisaties zoals KMS voor duidelijke regularisatiecriteria. „We zijn blij dat er na al die jaren eindelijk iets gebeurt voor een groep mensen, maar het is uiteraard maar een tijdelijk compromis”, bedenkt Geraets. „Het is fout dat we om de tien jaar de problemen uit het verleden oplossen. Je moet ook naar de toekomst kijken. Wij zijn ervan overtuigd dat de spandoeken niet weggegooid moeten worden, want als er op dit hoopvolle begin geen structurele maatregelen volgen, dan zitten we over vijf jaar gewoon in dezelfde situatie.”

De stormloop die uitbleef

„Allemaal een afspraak? Goed. Even wachten.” Wat later mag het tiental vroege wachtenden het speciale regularisatiegebouw binnen. Vlak ervoor staan hekken waartussen honderden mensen kunnen aanschouwen naar een buitenloket. Gent is voorbereid, maar de stormloop die de media aankondigden, blijft uit. Niemand schuift aan, het loket is dicht. Al getuigt dat niet van gebrek aan belangstelling, maar van goede organisatie. „De afspraken voor vandaag waren gisteren al op. Morgen is het open, maar je komt toch best om halfacht om aan de beurt te komen”, meldt de dame aan de balie.

„Bij de voorbereiding van de regularisatieperiode was het voor ons zeer belangrijk dat de doelgroep goed werd geïnformeerd. Zodat ze er niet allemaal op 15 september stonden om onvolledige dossiers in te dienen, maar zich wel goed voorbereiden”, vertelt Fabienne Crauwels van de Vereniging van Vlaamse Steden en Gemeenten. „We hebben drie maanden, geen paniek. Die waarschuwing heeft gewerkt.”

Even wachten is ook aangeraden, omdat sommige documenten nog niet beschikbaar zijn en er over sommige stappen in de procedure nog onzekerheden bestaan. „Ook wij raden mensen aan niet te snel te zijn. Maar eigenlijk kan dit niet. We hebben maar drie maanden, en niet eens alle informatie is er!”, meldt Hilde Geraets. (JVH)

Maandag pijn, dinsdag pijn, altijd pijn

Mensen met chronische pijn vinden informatie bij de Pijnliga en kunnen hun verhaal kwijt bij de Pijnlijn

Pijn heeft een belangrijke functie: het geeft je lichaam het signaal dat er iets mis is. Grijp je een brandende tak vast, dan brengt de pijn je op de hoogte dat je die, om de schade te beperken, beter snel loslaat, en dat je je hand zo snel mogelijk moet afkoelen. Zo'n 23 procent van de bevolking lijdt echter aan chronische pijn: elke dag, en de hele dag door. Die pijn heeft niet langer een signaalfunctie. Soms is het zelfs niet meer te achterhalen wat nu precies de oorzaak is.

„Nog niet zo lang geleden stond er niets voor mensen met chronische pijn. Het werd niet erkend, enkel als gevolg van iets anders”, vertelt Annelies Van Brabant van de Pijnliga. „Enkele mensen die samen cursussen volgden over omgaan met pijn gingen zich organiseren. Ze bieden een platform om ervaringen

uit te wisselen, organiseren lezingen en verspreiden informatie.”

De Pijnliga verenigt verschillende organisaties en probeert het publiek gevoelig te maken. „Dagelijkse pijn komt vaker voor dan je denkt. Daarnaast behartigen we de belangen van pijnpatiënten bij de overheid”, vertelt Van Brabant. „Ik denk bijvoorbeeld aan de betaalbaarheid van pijnstillers. Medicatie tegen pijn wordt ingedeeld in drie stappen, en de eerste stap, waar paracetamol behoort, wordt niet terugbetaald. Dat is zogezegd comfortmedicatie, maar voor wie het dagelijks nodig heeft, klopt dat niet.”

Sinds een jaar kunnen pijnpatiënten ook twee keer wekelijks terecht bij de Pijnlijn. „We horen bij de verenigingen dat heel veel mensen nog niet bereikt werden. Om een ontmoeting met lotgenoten of een lezing bij te wonen,

Chronische pijn kan de levenskwaliteit aantasten. © Corbis

moet je je al kunnen verplaatsen. Je moet je goed genoeg voelen om de deur uit te gaan”, vertelt Van Brabant. „Nu kan iedereen van thuis uit zijn verhaal kwijt.”

De lijn wordt bemand door pijnpatiënten. Ze geven geen advies, maar luisteren. „Met je hoofdpijn kun je geen drie keer bij je buurman terecht. Bij de Pijnlijn tref je

iemand die weet wat het is te leven met pijn. Die zegt: ‘Ik herken je verhaal, en ik vond mijn weg.’”

Chronische pijn is immers niet alleen pijn die geen nut meer heeft, het brengt ook andere ongemakken met zich mee, telkens met een negatieve invloed op de levenskwaliteit. Je krijgt slaapproblemen of depressieve gevoelens, sociale contacten verminderen. Van Brabant: „De gevolgen zijn dezelfde als bij andere gezondheidsproblemen, alleen zie je het niet en krijg je dus vaak minder begrip dan bij een gebroken been.” (JVH)

Meer weten? Surf naar www.vlaamsepijnliga.be, e-mail naar vlaamsepijnliga@cm.be of bel 02 246 47 71. De Pijnlijn is bereikbaar op 078 159 160, elke maandag van 18 tot 20 uur en elke vrijdag van 9 tot 11 uur, behalve op feestdagen.